

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

تحلیلی از تیمور فومنکو
فرستنده: عثمان حیدری
۳۰ سپتمبر ۲۰۲۲

راه بی بازگشت!

رئیس جمهور امریکا بار دیگر اعلام کرد که سربازان امریکائی از تایوان در برابر تهاجم احتمالی چین دفاع خواهند کرد. بیجینگ قطعاً مدت طولانی تری صرفاً در نظاره‌گر چنین اقدامات تحریک آمیزی نخواهد بود.

جو بایدن، رئیس‌جمهور امریکا در مصاحبه ۶۰ دقیقه‌ای با شبکه سی‌بی‌اس، کمی قبل از شرکت در مراسم خاکسپاری الیزابت دوم، در پاسخ به این سؤال که آیا در صورت حمله چین به جزیره تایوان، از سربازان امریکائی برای دفاع از کشور مستقر خواهند شد یا خیر، گفت: بله البته.

این اولین بار نیست که بایدن به طور مستقیم در مورد دخالت ایالات متحده در درگیری احتمالی در تنگه تایوان صحبت می‌کند.

در واقع این سومین بار در یک سال است.

اما هر بار کاخ سفید از این اظهارات رئیسش عقب نشینی کرد و اعلام کرد که «سیاست امریکا در مورد تایوان تغییری نکرده است».

اما تا زمان نگارش این مقاله، چنین اظهاراتی را بسختی می‌توان به عنوان یک اتفاق لفظی توصیف کرد، و بعید است که بیجینگ نیز به آن از این دیدگاه ساده لوحانه نگاه کند.

از نظر چین، سیاست ابهام برانگیز ستراتیژیک ایالات متحده به پایان خود نزدیک شده است و ایالات متحده به طور غیرقابل برگشت به سمت حمایت عملی از استقلال تایوان حرکت می‌کند.

هنگامی که ایالات متحده روابط با جمهوری خلق چین را عادی کرد و به اصطلاح سیاست چین واحد را در دهه ۱۹۷۰ پذیرفت، کنگره به سرعت فرمان روابط تایوان را برای قانونی کردن دخالت ایالات متحده در جزیره تصویب کرد. سیاست ابهام ستراتیژیک با این بیانیه متولد شد که ایالات متحده از «اتحاد مجدد مسالمت آمیز» حمایت می کند، اما موظف است «وسایل دفاع ملی» را برای جزیره جدا شده از سرزمین اصلی، فراهم کند.

به عبارت دیگر، همچنان این سؤال در تاریکی باقی مانده است که آیا ایالات متحده مستقیماً در صورت رسیدن مرحله بحران به بدترین حالت، مداخله خواهد کرد یا خیر.

از آن زمان، ایالات متحده مرتباً به تایوان تسلیحات فروخته است، که این کار بیجینگ را خشمگین کرده است، اما در غیر این صورت، اوضاع برای دهه‌ها ثابت بوده است – البته اگر از بحران دهه ۱۹۹۰ صرف‌نظر کنیم.

اما اکنون ما در دنیایی کاملاً متفاوت زندگی می کنیم. ایالات متحده به طور فزاینده ای از تعهد خود به چین واحد و سیاست های دو جانبه ستراتیژیک دور می شود و به طور فزاینده ای حمایت بی قید و شرط خود را از تایوان برای جلوگیری از اتحاد مجدد با سرزمین اصلی چین نشان می دهد.

در حالی که ایالات متحده همچنان در مورد حفظ وضعیت موجود صحبت می کند، کاملاً واضح است که اقدامات آنها از بین بردن وضع موجود و تعادل در رابطه چین و تایوان است. دیدار بسیار تحریک آمیز نانسی پلوسی و بسیاری از نمایندگان متخاصم کنگره امریکا که پس از آن که به جزیره سفر کردند، از اعمال پیشگیرانه تحریم ها علیه چین صحبت به میان آوردند آنهم چه این کشور به تایوان حمله کند یا نکند گواه این ادعا است.

برای انجام این کار، آنها پیش نویس فرمان سیاست تایوان را تهیه کردند که هدف آن تخصیص میلیاردها دالر کمک نظامی به تایوان است.

پاسخ قهرآمیز چین به این تحریکات، که شامل مانورهای نظامی گسترده در تنگه تایوان بود، امریکا را منصرف نکرد و واشنگتن را وادار به تجدید نظر نکرد.

در عوض، رویدادهای اوکراین – جایی که واشنگتن از کیف در برابر روسیه حمایت می کند – ایالات متحده را جسور کرده است تا مسأله تایوان را حتی بیشتر از این پیش ببرد، زیرا می تواند در حاشیه بنشیند و شاهد نابودی سایر کشورها باشد.

در عین حال به آنها اسلحه فروخته می شود و از رسانه های جمعی برای بازآرایی آنها استفاده می کنند. به عنوان مثال، تایوان می خواهد در سال ۲۰۲۳ راکت‌های هیمارس را از ایالات متحده خریداری کند.

در نتیجه، ایالات متحده فرصتی رو به رشد و مناسب برای دامن زدن به درگیری عمدی و سرزنش چین به عنوان متجاوز می بیند.

به نظر می رسد تنها «ستراتیژی شفاف» در اقدامات امریکا، ستراتیژی تحریک کردن دیگران باشد، زیرا ایالات متحده هیچ علاقه ای به صلح یا سازش از خود نشان نمی دهد. اگر چنین است، ایالات متحده در حال حاضر در مسیر تلاش برای استقلال رسمی تایوان به هر قیمتی است تا چین را مهار کند.

عموماً همه بر این باورند که سخن گفتن ایالات متحده در مورد سیاست چین واحد توخالی، بی‌معنا و غیر صادقانه است. اظهارات مکرر بایدن مبنی بر این که ایالات متحده از جزیره تایوان دفاع خواهد کرد، تنها به تضعیف اعتماد باقی مانده کمک می کند.

در عین حال، موضع تایوان نیز به طور قابل توجهی تهاجمی تر در تلاش هایش برای تحریک بیجینگ شده است، زیرا ایالات متحده از آن حمایت می کند.

در فاصله یک ماه از سفر پلوسی، تایپه ده ها تن از نمایندگان کنگره امریکا را دعوت کرده است و دوباره انگشت اتهام را به سمت چین نشانه رفته است.

این سناریو به این معنی است که بیجینگ اساساً مجبور به اقداماتی خواهد شد.

اما بیجینگ در مواجهه با چنین تحریکاتی که محیط ستراتیژیک تنگتر می شود، چه خواهد کرد؟

چگونه باید نسبت به تهاجمی تر شدن ایالات متحده هر هفته واکنش نشان دهد؟

چین آگاه است که عواقب جنگ می تواند فاجعه بار باشد و این به نفع ایالات متحده خواهد بود و به ایالات متحده اجازه می دهد که چشم انداز امنیت جهانی را به نفع خود شکل دهد.

با این حال، جنگ ها اغلب از روی ناامیدی و ناچاری به وجود می آیند. در حالی که بیجینگ به دنبال صبر ستراتیژیک با تایوان است، پنجره اتحاد مجدد صلح آمیز در حال بسته شدن است.

این بدان معناست که درگیری مسلحانه در آینده می تواند نزدیک تر و محتمل تر از آن چیزی باشد که ما فکر می کنیم. البته ایالات متحده نیز این را می داند و مانند تلاش هایش در مورد اوکراین، امیدوار است بتواند افکار عمومی را علیه چین متحد کند و متحدانش را وادار کند تا از همه خواسته ها پیروی کنند و در عین حال از آن طریق ثروت هنگفت به دست آورد.

مهم نیست که بایدن یا کاخ سفید چند بار از اظهاراتشان عقب نشینی و یا آن را پس بگیرند و تکذیب کنند، ابهام ستراتیژیک در مورد تایوان دیگر کاملاً شفاف شده است.